

Tocmai a trecut sfânta sărbătoare a Bobotezii. Dacă ar fi să facem o statistică, aş fi curios câţi dintre cei întrebaţi ar şti să răspundă la întrebarea ce reprezintă aceasta. Este un fapt trist, dar adevărat.

De multe ori, oamenii nu ştiu să facă diferenţa dintre Crăciun şi Paşte. Când avem răspunsuri de genul : una-i sărbătoarea porcului, cealaltă a mielului, atunci comentariul nu poate fi decât: *n o comment*

.

Anul acesta, din cauza vremii, nu a fost o problemă să sari în apă după cruce. Poporul s-a bucurat de o altă tradiţie: aceea de a lua apă sfinţită, agheasmă. Oameni care sunt în fiecare duminică la slujbă, la biserică, oameni care postesc înainte de fiecare sărbătoare, se calcă în picioare injurând, ca să îşi umple un flacon de apă, cu credinţa că vor fi protejaţi în anul care vine.

Problema nu este ceea ce crezi. Este dreptul fiecăruia. Grotesc este felul în care se comportă. Am văzut deunăzi un reportaj cu nişte oameni ce se băteau pentru nişte sarmale împărţite gratuit.

Oare câţi dintre aceştia aveau adevărată nevoie de acea imbucătură? Sociologii consideră că totul ţine de demnitatea unei societăţi. Noi ducem lipsă acută de ea. Cunosced oameni care îşi cumpără diferite produse nu pentru că au nevoie de ele, ci pentru că sunt la reducere. Se inghesuie, se bat să le obţină. Si recunosc senin acest lucru. Românii au un foarte dezvoltat spirit de turmă.

Popularitatea sofismului *ad populum* se datorează acestui spirit. Oamenii au tendinţa să se strângă în jurul a ceea ce este confortabil şi familiar. Familiar poate că este acest comportament, dar mă îndoiesc că si confortabil. Si totuşi...Câte ore sunt în stare să stea oamenii la rând ca să vadă "moaştele" nu stiu cărui sfânt? Se calcă în picioare ca să ce?

Credința nu se manifestă prin asta. O masă de oameni ușor de manipulat. Li se spune că așa este bine, că te vei mântui. Totul este să crezi. Cei care organizează asemenea "evenimente" nu se gândesc la felul în care acea masă de oameni va acționa sau reacționa? Sau dimpotrivă? Care este de fapt credința noastră, cum înțelegem să ne manifestăm nu numai față de semenii noștri ci și față de noi înșine? Stim doar să ne batem în piept cu texte care mai de care mai "umile", mai "pioase", până la proba contrarie, respectiv până la următorul moment în care se dă ceva gratis, la promoție, sau e ceva de văzut? Ah!

Să nu incerce cineva să ne pună la indoială credința...Il terminăm instantaneu, demascându-ne acea perfidă ipocrizie. În sufletul nostru trăiește nevoia de a fi "ca ceilalți" și ceilalți să fie "ca noi" și aceasta ne face să acceptăm tirania înțelepciunii convenționale. Cât de puțini suntem cei care avem încredere în integritatea conștiinței și judecății proprii, când acestea sunt nepopulare?